

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Petra Průchy a Mgr. Evy Kyselé v právní věci žalobce **Z. Z.**, zastoupeného Mgr. Lilianou Vochalovou, advokátkou, se sídlem v Praze 2, nám. I. P. Pavlova 3, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 1. 2005, č. j. 8 Az 13/2004 - 25,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

V záhlaví označeným rozsudkem Městského soudu v Praze byla zamítnuta žaloba žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2003 č.j. OAM-3549/VL-20-HA08-2003, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobci azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky (dále jen zákon o azylu), neuděluje a na cizince se podle § 91 téhož zákona nevztahuje překážka vycestování. V odůvodnění se ve vztahu k souzené věci uvádí, že žalobcem v průběhu správního řízení uváděné skutečnosti nelze podřadit důvodům pro udělení azylu vymezeným v § 12 zákona o azylu. Jeho důvody kvalifikoval soud jako ekonomické a ryze osobní. Tvrzení o pronásledování ze strany státních orgánů uvedené poprvé v žalobě považoval za účelové a konstatoval, že je v rozporu s tím, co uvedl v návrhu na zahájení řízení a pohovoru s pracovníkem žalovaného, proto nelze žalovanému vytýkat, že se jím nezabýval. Pokud jde

o námitky ohledně zjištění skutečného stavu věci, žalobce neuvedl konkrétní okolnosti, které by podle jeho názoru měly být v průběhu řízení objasněny. Soud proto v obecné poloze uvedl, že se správní orgán zabýval konkrétními skutečnostmi, kterými žalobce odůvodnil svou žádost o azyl i zhodnotil situaci v zemi jeho původu a shledal, že ekonomické potíže v Číně postihují tamější obyvatelstvo jako celek v různé míře. Nebyly zjištěny žádné okolnosti žalobcových ekonomických potíží, které by naplňovaly důvody uvedené v § 12 zákona o azylu. Závěr žalovaného má oporu v podkladech shromážděných v průběhu řízení. Soud dále uvedl, že na udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu není právní nárok a je na posouzení správního orgánu, nakolik konkrétní okolnosti uváděné žadatelem posoudí jako důvody zvláštního zřetele hodné. V daném případě z odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí vyplynulo, že žalovaný po posouzení osobní situace žalobce a poměrů v zemi jeho původu dospěl k závěru, že humanitární azyl neudělí.

Včasnou kasační stížností žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl tento rozsudek pro nezákonnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Namítal, že se soud nezabýval tím, zda správní orgán postupoval v souladu s právními předpisy a vycházel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci (§ 3 odst. 3 a 4 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád“, „s. ř.“)). Žalovaný nezkoumal náležitě naplnění podmínek pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Soud se nezabýval řádně tím, zda správní uvážení nepřekročilo meze zákona a zda jej správní orgán nevyložil příliš úzce. Vzhledem k tomu, že zákon o azylu blíže nevymezuje, co jsou humanitární důvody, výklad tohoto pojmu závisí na uvážení správního orgánu. To však nemůže být příliš široké ani příliš zužující. Smyslem zákona o azylu je posoudit individuálně každou situaci žadatele. Je třeba zvážit, zda nemohou být za určitých okolností ekonomické důvody žadatele považovány za humanitární ve smyslu § 14 zákona o azylu. Proto, že zákon jejich výčet neobsahuje, je třeba soudně přezkoumat meze uvážení správního orgánu, kterým dochází k jejich konkretizaci. Žalovaný sice zjistil situaci v zemi původu, ale vůbec k ní nepřihlédl, stejně jako k tomu, že stěžovatel je mladý a jeho budoucnost závisí na rozhodnutí správního orgánu. Nebylo řádně zdůvodněno, proč nelze stěžovatelem v žádosti uvedené důvody považovat za humanitární, zejména uváží-li se, co by ho čekalo po návratu domů, když ze zpráv Ministerstva zahraničí USA o stavu dodržování lidských práv v Číně za roky 2000 a 2001 plyne, že životní situace obyvatel je velmi špatná a značné procento žije v absolutní chudobě a stěžovateli by hrozilo pronásledování věřiteli, které by státní orgány tolerovaly. Dalším stížným bodem stěžovatel namítl, že rozhodnutí žalovaného není v souladu s § 46 a § 47 s. ř. podepsáno oprávněnou osobou, takže nemůže mít pro neúplnost účinky správního rozhodnutí. Soud se vadou správního rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho podstatných náležitostí vůbec nezabýval. Stěžovatel má za to, že se otázkou, zda se v takovém případě vůbec jedná o správní rozhodnutí či nikoliv, zabírat měl, a to i přes to, že v žalobě taková námitka nebyla vznesena. Podle stěžovatele se žalovaný porušení zákona spočívajícího v nedoručení originálu rozhodnutí účastníkům řízení dopouští opakovaně. Vůle správního orgánu nebyla projevena náležitým způsobem, proto rozhodnutí žalovaného správního orgánu trpí vadou, která mohla způsobit jeho nezákonnost, respektive je nicotné (§ 103 písm. b) s. ř. s.). Soud se podle názoru žalobce nezabýval podstatnými skutečnostmi, vadami správního řízení a rozhodnutí a stěžovatel má za to, že rozhodnutí je nezákonné, trpí vadou řízení a je nepřezkoumatelné. Po návratu by se ocitl v neřešitelné situaci, která je hodná zvláštního zřetele, protože mu hrozí pronásledování a nemá se kam a ke komu vrátit. Že uváděl své potíže se státními orgány v souvislosti se svou vírou pouze účelově nelze tvrdit, protože pro to nejsou důkazy. Stěžovatel požádal, aby soud

kasační stížnosti přiznal odkladný účinek. Navrhl zrušení rozhodnutí krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti setrval na důvodech svého rozhodnutí a návrh na přiznání odkladného účinku nepodpořil. Zopakoval, že problémy stěžovatele v Číně s azylovými důvody podle § 12 zákona o azylu nesouvisejí, měl pouze ekonomické obtíže, které však bez dalšího nejsou azylově relevantní. Žádný důvod pro udělení humanitárního azylu nebyl zjištěn. Pokud jde o namítanou absenci podpisu oprávněné osoby na rozhodnutí, odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2004 sp. zn. 2 Azs 64/2003, podle něhož tato vada nezpůsobuje nicotnost rozhodnutí, neboť součástí správního spisu je jinak bezvadné vyhotovení rozhodnutí, které je oprávněnou osobou podepsáno. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady, k nimž by podle § 109 odst. 3 s. ř. s. musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Podle stěžovatele je napadené rozhodnutí soudu nezákonné proto, že soud v předcházejícím řízení nesprávně posoudil právní otázku, zda jím uváděné skutečnosti odůvodňují udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. I ostatní vytýkaná pochybení souvisejí toliko s touto částí výroku rozhodnutí žalovaného.

Ze správního spisu bylo zjištěno, že stěžovatel odešel z vlasti v květnu 2003 z osobních a ekonomických důvodů a o azyl žádal, protože po smrti rodičů už v Číně nikoho nemá. Protože měl potíže s hledáním práce a někdy neměl peníze ani na jídlo, rozhodl se pomocí převaděčů přicestovat do České republiky za prací s úmyslem vydělat si na živobytí. V Číně je špatná ekonomická úroveň, zde by měl šanci na lepší život. Azyl potřeboval, aby ho policie nemohla zadržet bez dokladů, tedy aby svůj pobyt legalizoval. Jiné potíže neměl. Vrátit do vlasti se nechce, protože tam nebudou takové ekonomické podmínky jako zde. Protože si půjčil hodně peněz na cestu, nemohl by je po návratu vrátit.

Nejvyšší správní soud předesílá, že jeho úkolem je přezkoumat, zda předchozí řízení naplňuje důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s. specifikované stěžovatelem.

Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis (ustanovení), nebo je sice aplikován správný právní předpis, ale je nesprávně vyložen (§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.).

Jestliže v řízení o udělení azylu nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu (§ 14 zákona o azylu).

Jak vyplynulo ze správního spisu, žalovaný správní orgán zkoumal, zda v případě stěžovatele jsou dány důvody pro udělení humanitárního azylu, a na základě údajů sdělených žadatelem v průběhu správního řízení žádný důvod zvláštního zřetele hodný nezjistil. Vycházel ze zjištění, že stěžovatelovy důvody jsou ekonomické a osobní a při posouzení

naplnění podmínek § 14 zákona o azylu vzal v úvahu i judikát Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003 – 54, deklarující, že obtíže žadatele stran obživy či možností seberealizace nelze bez přistoupení dalších okolností hodných zvláštního zřetele vnímat jinak, nežli jako důvody ekonomické, nepostačující k udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Udělení humanitárního azylu je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. V otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, se judikatura soudů ustálila na názoru, že zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou právní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro rozhodnutí. Samotné rozhodnutí správního orgánu podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování, a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry.

Nejvyšší správní soud v této souvislosti odkazuje na konstantní judikaturu, připomínající mimo výše uvedeného také to, že na udělení azylu z humanitárních důvodů nemá žadatel subjektivní právo, a proto je vyloučeno, aby na něm mohl být negativním výrokem správního orgánu zkrácen. Jde o usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 11. 2002, sp. zn. IV. ÚS 532/02, rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, sp. zn. 3 Azs 12/2003, ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 47/2003 a mnohé další.

Správní orgán zjistil a posoudil jak osobní situaci stěžovatele (vycházel přitom výhradně z jeho vlastních vyjádření), tak i situaci v zemi původu (ze zpráv Ministerstva zahraničí USA /o situaci v roce 2002, nikoli za léta 2000 a 2001, jak tvrdil v kasační stížnosti stěžovatel/, informací od Ministerstva vnitra Velké Británie, Ministerstva zahraničních věcí ČR a ČTK), a pokud z nich nevyvodil důvody pro udělení humanitárního azylu, z mezí správního uvážení nevybočil. Tento závěr platí zejména proto, že stěžovatel sám v průběhu správního řízení ani žádné důvody zvláštního zřetele hodné pro udělení humanitárního azylu neuváděl. To, že nacházel práci pouze příležitostně, někdy strádal pro nedostatek finančních prostředků, nemá ve své vlasti blízké osoby a lepší ekonomické vyhlídky našel v České republice, nemůže zakládat důvod pro aplikaci institutu natolik specifického a výjimečného, jako je azyl z humanitárních důvodů, také proto, že podobným potíží způsobeným hlavně špatnou ekonomickou situací v Číně, čelí velká část jejích obyvatel. Podobně nemůže hrát zásadní roli ani to, že jde o mladého člověka a rozhodnutí správního orgánu může podstatně ovlivnit jeho budoucnost. Aniž by soud význam těchto skutečností bagatelizoval, poznamenává, že taková charakteristika je přílehlavá pro většinu žadatelů o azyl a není tedy ničím výjimečným, odůvodňujícím mimořádný přístup právě k jeho případu. Stěžovatelovo tvrzení, že by mu po návratu do vlasti hrozilo pronásledování věřiteli, které by státní orgány tolerovaly, hodnotil Nejvyšší správní soud jako účelové, jelikož při žádné z celkem tří příležitostí, jež mu byly v průběhu správního řízení k vyličení důvodů, pro které žádá o azyl, poskytnuty, nic podobného neuvedl. Poprvé se o tom zmínil bez bližšího odůvodnění až v žalobě, přičemž krajský soud vzhledem ke všem okolnostem (po srovnání s tvrzeními v řízení o udělení azylu) posoudil toto tvrzení podobně.

Ustanovení § 14 bylo do zákona o azylu, který jinak stanoví důvody pro jeho udělení velice přísně a vypočítává je taxativně, vloženo proto, aby v případě nenaplnění podmínek pro udělení azylu podle § 12 tohoto zákona bylo možno zohlednit jak skutečnosti v době přijetí zákona o azylu předvídatelné a obecně vnímané jako pro udělení azylu z humanitárních

důvodů obvyklé (např. osobám zvláště těžce postiženým nebo nemocným, osobám přicházejícím z oblastí postižených humanitární katastrofou způsobenou lidskými či přírodními faktory), tak i situace, které předvídatelné nebyly. V každém případě se vždy bude jednat o azylový důvod navýsost výjimečný. Důvody, které stěžovatel v průběhu celého správního řízení uváděl, nejsou natolik mimořádné, aby je bylo možné za zvláštního zřetele hodné považovat. Z lidského hlediska je sice možno pochopit, že dlouhodobá tíživá ekonomická situace stěžovatele v zemi, kde velká část obyvatel trpí chudobou, bez konkrétní perspektivy zlepšení, může vést až k rozhodnutí svou vlast opustit a pokusit se najít lepší životní podmínky jinde, obzvlášť když již přišel o rodinné vazby. Institut azylu však není a nikdy nebyl nástrojem k řešení takové situace. Právo na azyl založené na mezinárodních úmluvách totiž v sobě nezahrnuje právo této osoby vybrat si zemi, kde se pokusí začít nový život, jelikož slouží výhradně k poskytnutí nezbytné ochrany cizím státem, je-li žadatel ve vlastní zemi terčem pronásledování ze zákonem vyjmenovaných důvodů, popřípadě rodinným příslušníkem takové osoby nebo existují jiné, zcela výjimečné okolnosti, za kterých by bylo „nehumánní“ azyl neudělit.

Lze souhlasit se stěžovatelem, že je namístě individuálně posoudit, zda v konkrétním případě i ekonomické důvody nemohou být považovány za humanitární. K takové úvaze však správní orgán ve věci rozhodující musí vést konkrétní skutečnosti sdělené samotným žadatelem o azyl, popřípadě musí vyplynout z informací, které si sám opatřil o zemi původu. Obecně lze za určitých okolností udělení azylu z humanitárních důvodů připustit i tehdy, uvádí-li žadatel potíže ekonomického charakteru. Vždy ale musí jít v tomto ohledu (např. co do míry postižení, délky jeho trvání atd.) o extrémní případ, který navíc má svůj původ v okolnostech relevantních z pohledu ostatních, standardních azylových důvodů. To znamená, že špatná ekonomická situace žadatele je následkem nebo průvodním jevem pronásledování státními orgány v zemi původu pro jeho politické přesvědčení, rasu, národnost, náboženství a podobně. Nic takového však stěžovatel v průběhu správního řízení ani v žalobě či kasační stížnosti netvrdil.

Z toho, co bylo právě uvedeno, je zřejmé, že Městský soud v Praze při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí posuzoval v mezích uplatněných žalobních bodů jeho soulad s právními předpisy. V žalobě stěžovatel pouze vágně namítal, že žalovaný nezhodnotil jeho osobní situaci v širších souvislostech, že by po návratu neměl možnost obživy a nově tvrdil, že by musel uhradit dluh za svého otce. Proto nelze dost dobře krajskému soudu vytýkat, že se dostatečně nevěnoval přezkoumání výroku o neudělení humanitárního azylu z později (v kasační stížnosti) specifikovaných hledisek. Žalovaný správní orgán i krajský soud vyšly ze skutkového základu pocházejícího v rozhodující míře od samotného stěžovatele (z údajů v žádosti o azyl, vlastnoručně psaném prohlášení a pohovoru vedeném s pracovníkem žalovaného). Azylové řízení je specifické tím, že se rozhodující význam přikládá primárně tvrzením osoby, která o azyl požádala. Je na ní, aby vylicila rozhodující skutečnosti a popřípadě k nim i navrhla důkazy. Správní orgán vede další dokazování pouze ve směru alespoň naznačeném žadatelem a není povinen ani oprávněn za situace, kdy sám žadatel neuvedl a ani ze shromážděných informací nevyplynuly žádné skutečnosti podřaditelné pod některé z ustanovení zákona o azylu jeho udělení umožňující, je sám domýšlet a doplňovat. Krajský soud tedy postupoval správně, když se ztotožnil s postupem žalovaného, který vzal za skutkový základ tvrzení stěžovatele uvedená v průběhu celého správního řízení. Za této situace nedošlo k porušení ustanovení správního řádu ukládajících spolehlivé zjištění skutečného stavu věci, jak namítal stěžovatel (§ 3 odst. 4 a § 46 s. ř.). Ten ostatně ani nespecifikoval, v čem konkrétně správní orgán pochybil, které skutečnosti pominul a kterými předloženými či navrženými důkazy se nezabýval,

popřípadě které měl opatřit. K výslovnému dotazu pracovníka žalovaného uvedl, že nehodlá dodat žádné skutečnosti, které by mohly mít v dané věci význam a které dosud nebyly objasněny. Pokud jde o námitku stěžovatele, že se soud nezabýval otázkou, zda žalovaný správní orgán vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci (důvod kasační stížnosti podřaditelný pod § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.), přímo ji vyvrací znění odůvodnění napadeného rozsudku, jež bylo v podstatných rysech zrekapitulováno i v úvodní pasáži tohoto rozhodnutí (strana 1 a 2). Je zřejmé, že při absenci upřesňujících žalobních výtek přezkoumal dodržení zákonných ustanovení týkajících se zjištění skutkového stavu věci a dospěl k závěru, že žalovaný se zabýval všemi důvody, pro které stěžovatel žádal o azyl, hodnotil je v souvislosti s informacemi o situaci v Číně a jeho závěr o neudělení azylu má ve shromážděných podkladech oporu.

Námitka stěžovatele, kterou se brání hodnocení tvrzení o jeho potížích se státními orgány v souvislosti s jeho vírou jako účelového, zcela zjevně nemá k projednávané věci žádný vztah. Stěžovatel nikdy, v průběhu správního řízení ani v řízení před soudem, neuvedl, že by měl potíže se státními orgány, které by souvisely s jeho vírou. Proto žalovaný správní orgán ani soud takové tvrzení nemohly hodnotit a posoudit je jako účelové. Jde o tvrzení zcela nové, k němuž Nejvyšší správní soud s ohledem na ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlédl, jelikož bylo uplatněno poprvé až po vydání napadeného rozhodnutí.

Námítky stěžovatele mířící na porušení ustanovení správního řádu o náležitostech rozhodnutí správního orgánu, což mělo mít za následek, že rozhodnutí žalovaného bylo stíženo vadou, která mohla ovlivnit jeho zákonnost, je třeba odmítnout. V žalobě totiž stěžovatel uplatnil toliko námitky nesprávného právního posouzení, konkrétně šlo o zvážení naplnění podmínek pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu a existence překážek vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona. Pokud jde o procesní pochybení žalovaného, namítal pouze porušení § 32 odst. 1 a § 46 správního řádu. Tvrdil, že žalovaný nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci, nevzal v úvahu všechny skutečnosti vztahující se k jeho případu a nevypořádal se se všemi provedenými důkazy, takže jeho rozhodnutí není v souladu se zákony. Jestliže podle ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. platí, že soud přezkoumá napadené výroky v mezích žalobních bodů, pak neuplatnil-li stěžovatel v roli žalobce žalobní námitku absence náležitostí rozhodnutí žalovaného, nemůže účinně krajskému soudu vytýkat, že napadené rozhodnutí správního orgánu pro tyto vady nezrušil. Ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. totiž výslovně nepřipouští takové důvody, které stěžovatel v řízení před krajským soudem neuplatnil, ač tak učinit mohl. Důvod kasační stížnosti uvedený pod písmenem b) ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. může tedy být naplněn pouze tehdy, byla-li vada správního řízení před soudem vytýkána, což se však v daném případě nestalo. Totéž lze říci i o namítaném porušení ustanovení § 3 odst. 3 s. ř., uplatněném poprvé až v kasační stížnosti.

Stěžovatel tvrdil, že vytýkané vady dokonce způsobují nicotnost rozhodnutí žalovaného správního orgánu. Zda je rozhodnutí nulitní, nicotné, tj. trpí tak závažnými vadami, že v podstatě ani o rozhodnutí správního orgánu nejde, je soud povinen zkoumat z úřední povinnosti. Nejvyšší správní soud tak učinil a shledal, že ve správním spise předloženém žalovaným je založeno rozhodnutí vydané v jeho pravomoci, obsahující výrokovou část a odůvodnění, opatřené úředním razítkem a podpisem ředitele odboru azylové a migrační politiky, který je osobou oprávněnou k podpisu rozhodnutí. Z tohoto vyhotovení, jakož i kopie rozhodnutí připojené žalobcem (stěžovatelem) k žalobě je zcela zřejmé, že se jedná o projev vůle správního orgánu, vyvolávající zamýšlené právní následky. Nejvyšší správní soud neměl (i se zřetelem k obsahu celého správního spisu) pochybnosti

o tom, že toto rozhodnutí bylo skutečně žalovaným vydáno. Nicotné tedy není. K hodnocení, zda absence podpisu oprávněné osoby na konkrétním stejnopisu rozhodnutí doručeném stěžovateli, představuje vadu řízení a zda tato vada mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, však může soud přistoupit, pouze je-li takový nedostatek žalobou vytýkán, což se v tomto případě nestalo. Jak bylo vysvětleno výše, nemůže Nejvyšší správní soud pro tuto překážku naplnění takových důvodů kasační stížnosti zkoumat.

V úvodu kasační stížnosti uvedl stěžovatel, že ji podává i z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., tj. z důvodu tvrzené zmatečnosti řízení před soudem spočívající v tom, že chyběly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce nebo byl soud nesprávně obsazen, popřípadě bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce. Z obsahu kasační stížnosti se ani nenaznačuje, v jakém pochybení měl Nejvyšší správní soud naplnění tohoto důvodu kasační stížnosti podle stěžovatele spatřovat (není to rovněž patrné z obsahu spisu) a v jejím závěru už je namísto toho zmíněn pouze důvod uvedený pod písmenem d) ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., který zde nachází i slovní vyjádření. Vzhledem k tomu považoval Nejvyšší správní soud uplatnění kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. za chybu v psaní a dále se jím nezabýval.

Pod tvrzené naplnění důvodu kasační stížnosti uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze přes značnou obsáhlost odůvodnění kasační stížnosti podřadit pouze obecnou námitku stěžovatele, že rozhodnutí soudu je nepřezkoumatelné. Nejvyšší správní soud při přezkoumání rozsudku Městského soudu v Praze neshledal, že by byl nesrozumitelný či snad že by trpěl nedostatkem důvodů rozhodnutí. Městský soud z pohledu žalobou uplatněných žalobních bodů přezkoumal pečlivě zákonnost rozhodnutí žalovaného a také to, zda k němu dospěl procesním postupem, který je v souladu se zákonem, a své závěry o nedůvodnosti žalobních výtek také podrobně a přesvědčivě zdůvodnil. Proto ani tento důvod kasační stížnosti není dán.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že Městský soud v Praze postupoval správně, pokud označil žalobou uplatněné výtky za nedůvodné a shledal postup žalovaného správního orgánu řádným a zákonným. Byla aplikována správná ustanovení zákona o azylu a byla i bezvadně vyložena. Rozhodnutí soudu obsahuje náležité odůvodnění, v němž se vypořádává se všemi žalobními body. Jelikož žádná z výtek uplatněných v kasační stížnosti nebyla shledána důvodnou, Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Nejvyšší správní soud rovněž vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde se o kasační stížnosti rozhoduje přednostně. Navíc je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu, mj. pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku – takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné,

neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

O náhradě nákladů řízení rozhodl o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které mu vznikly. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady v řízení o kasační stížnosti v míře přesahující rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku n e j s o u opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. února 2006

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu